

Сжщото може да се каже и за другитѣ отрасли на съврѣмнената наука. Напримѣръ, нѣкой физикъ изучава отдѣла механика, интересува се отъ въпроса за движенията, за силитѣ и законитѣ, на които се подчиняватъ тѣ и т. н.. Всичко това е хубаво, но какво ще остане отъ физиката, отъ механиката на този ученъ, когато единъ день тази механика се видоизмѣни споредъ новитѣ условия на живота? Сегашната наука съ своитѣ задачи е врѣменна. Какво ще остане у васъ отъ цѣлата съврѣменна наука? Сега хората изучаватъ готварството, шивачеството и редъ други изкуства и занаяти, необходими за живота. Ще дойде день, когато тѣ нѣма да се нуждаятъ отъ готвачи, нѣма да шиятъ дрехитѣ си по този начинъ, както сега ги шиятъ. Какво ще правятъ тогава тѣзи готвачи и шивачи? Споредъ мене, една отъ причинитѣ за нещастията, които сполетяватъ хората, е начинътъ, по който тѣ шиятъ и кроятъ своитѣ дрехи. Шивачътъ размѣри плата, послѣ го разрѣже съ ножицитѣ и започва да го шие съ желѣзни игли, надупчва го съ тѣхъ и това нѣщо наричатъ шиене на дреха. Който облѣче такава дреха, иска да има мекъ характеръ. Това е невъзможно! Той ще мяза на дрехата си. Каквото прави човѣкъ съ дрехата си, това ще правятъ и хората съ него. Обущарътъ взима шилото си и дупчи кожата, прави обуца на хората. Както дупчи кожата, така продупчва и своитѣ мисли; такива отношения си създава и къмъ хората. Нѣкой казва: „Чакай, ще намушкамъ азъ този човѣкъ!“ Съ какво го намушкава? — Съ езика си. Такъвъ човѣкъ употребява езика си вмѣсто шило. Значи, той е обущаръ. Ние не трѣбва да мислимъ, че нашитѣ дрехи и обуца сж идеални, но трѣбва да създадемъ нѣщо по-хубаво, което да влияе благотворно върху нашия характеръ. И ако съврѣмнената култура не може да създаде нѣщо по-хубаво, по-идеално отъ това, което имаме сега, тази култура е въ застои, тя е изиграла вече своята роля.